

румен павлов

о т в о р

Écrier

Проект "Отвор" се реализира
с финансовата подкрепа
на програма "Дебюти"
на Национален фонд „Култура“



Национален
фонд
„Култура“

© Румен Павлов / Отвор

Издателство "Екрие" 2020
ISBN 978-619-7507-19-5

румен павлов

о т в о р



Проверявам дали диша,
дали се храни с въздух,
още ли живее,
още ли помръдва.

Проверявам дали диша,
но защо го правя?
Чувствам ли съзнание
в тъмното на стаята?

Проверявам дали диша
с чуждите ми пръсти,
умората убива
чуждото ми тяло.

Проверявам дали диша,
както вчера дишаше,
вчера на тревата,
топла и самотна.

Проверявам дали диша
и ако не диша,
мисля как ще легна
и ще спра да дишам.

смирение

Едно намерено крило в полето
ще сравня по крехкост
с влакната в тялото ми на човек.
И двете са пихтиести,
отделят газове при гниене,
изграят важна роля за движението –
оттам за мястото, местата и местенцата.
С перата са писани много истории за
крехкостта,
отнесените покриви,
за крехките есенни пориви,
за трудните зимни разследвания
по вълчите стъпки, във вълчите нощи.
С човешката плът са гонени вълците,
с капани от черна стомана –
остриетата плуват в бяла сланина,
вълчетата плуват в бездънни утроби.
А крехките мускули
се отпускат и свиват,
отпускат и свиват,
отпускат и сливат с крехката кал,
отпускат и сливат със зимното слънце,
което ги свива в сърцевините си,
крехки като отрязани крила
в небето.

Давя се в облака
с форма на брагва.
Не искам от нищо
по много.

В корема на мечката

Движи се мъгливият гъстак към тъмнината,
създател на сънливци,
разбуждач на животни.
Немските туристи ще те гонят през калта,
докато не се свреш в тъмното,
като муха без огън.

Ще се свиеш на кълбо,
за да се бориш с вечния квадрат
в устата на праволинейните вселенски звездобройци.
Милост за твоята звездичка –
тя не свети вече в тъмното,
милост,
тя не боядисва вече в бяло –
милост,
кой я възпр...

Да се възпламеня
като муха със огън,
с огънати крила от срам,
че е наплюла своята сестра,
че съм наплюл звездоброяча черен
и да ти покажа парахода,
който ме докара от Германия?
Мъничка вселенска тайно,
къде е турскосиньото ти гарванче?
Къде са шумолящите ти пледоарии
(отдавна на системи със глюкоза)?

Е, време е за откровение. Най-после.
Защото всичко, знаем, е до време.
Защото в сивомлечнобели сгради
не може да се мисли галактически.
В корема е дълбоко, но летливо,
съвсем невидимо, но пък прецизно.
Към нас се движи леко тъмнината,
а ние плъзем точно срещу вятъра.

Късите крака на битието

Приятели,
вие се превърнахте в плакати по стените,
ограждащи бюрата ни,
известия и съобщения, пръснати в краката ни

(животът е сянка
животът е песен)

те осъдиха строго
те изпратиха съболезнователни телеграми
ние правим резервации за Париж и за Флоренция

евтино пътуване
казино-свят-сбогуване
евтина риза върху скъп приятелски гръб
белите петна са илюзорни – чиста кръв

главата на Пинокио е земното кълбо
духовете чакат на носа му

на кълбо.

Проскубаният гълъб и неговите бебета

Спокойно, изумрудче,
леко си заспивай,
тънко изумрудче,
леко си унивай,
само малко е остъргано от теб,
малко прах, сгъстена от бензиновите пари –
петролен разлив в локва,
хвърлил здрава котва на асфалта –
знаеш, че спасението идва,
когато дойде зима,
локвата замръзне
и проскубаният гълъб
чукне много леко
по лега и го напука –
търси си храница,
намира си гушица
от малко изумрудче,
малко прах, сгъстена от бензиновите пари –
отрова по асфалта,
когато дойде зима,

гълъбът отлита,
но пада и го смятат
под заледения контейнер

е пълно със костици,
под заледения контейнер
свети във червено,
но гечицата го виждат
изумруденозелено.